

Lovfortolkning - ligningsloven § 9 D - kørselsfradrag - sygdomsfradrag

Dokumentets dato 10 Feb 2005

Dato for udgivelse 28 Feb 2005 12:11

SKM-nummer SKM2005.75.VLR

Myndighed Vestre Landsret

Sagsnummer 4. afdeling, B-0300-04

Dokument type Dom

Emneord Lovfortolkning, kørselsfradrag, sygdomsfradrag

Resumé

Sagen drejer sig om lovfortolkning af ligningslovens § 9 D. Landsretten fastslog - i den første dom på området - at udgifter for at være fradragsberettigede efter ligningslovens § 9 D skal have været nødvendige for at sikre indkomsterhvervelsen. Da sagsøgerens egen læge efter en lægelig vurdering ikke fandt, at transport med egen bil var nødvendig for, at sagsøgeren kunne bestride sit job, men alene en hensigtsmæssig disposition i forhold til sagsøgerens privatliv, fandt landsretten ikke, at transporten i egen bil mellem hjem og arbejdssted var "nødvendig", hvorfor betingelsen for fradrag efter ligningslovens § 9 D ikke var til stede.

Reference(r)

Ligningsloven § 9 D

Henvisning

Ligningsvejledningen 2005 - 1 [A.F.3.1.4](#)

Parter

A
(advokat Finn Bødstrup v/advokat Tommy Olesen)

mod

Skatteministeriet
(kammeradvokaten v/advokat Martin Henriksen).

Afsagt af landsdommerne

Sigrid Ballund, Annette Dellgren og Søren H. Mørup (kst)

Den 16. december 2003 traf Landsskatteretten følgende afgørelse vedrørende As skatteansættelser for indkomstårene 2000 og 2001:

"...

Klagen skyldes, at fradrag for befordring ikke er godkendt efter ligningslovens §9 D.

Landsskatterettens afgørelse

Indkomståret 2000

Ligningsmæssig fradrag

Skatteankenævnet har godkendt fradrag for befordring mellem hjem og arbejde opgjort efter ligningslovens § 9 C med 2.070 kr. Selvangivet med 12.300 kr. jf. ligningslovens § 9 D.

Landskatteretten stadfæster ankenævnets afgørelse.

Indkomståret 2001

Ligningsmæssig fradrag

Skatteankenævnet har godkendt fradrag for befordring mellem hjem og arbejde opgjort efter ligningslovens § 9 C med 2.654 kr. Selvangivet med 16.547 kr. jf. ligningslovens § 9 D.

Landskatteretten stadfæster ankenævnets afgørelse.

Sagens oplysninger

Klageren blev by-pass opereret i 1998.

Klageren har haft følgende arbejdssteder:

... (afstand fra bopæl 2,5 km). Mødt 42 dage i 2000.

... (afstand fra bopæl 16 km). Mødt 168 dage i 2000 og 210 dage i 2001.

Arbejdstiden har ifølge klageren været nedsat til 32 timer pr. uge. Klagerens arbejdsgiver har modtaget ydelse efter Dagpengelovens § 28.

Der er fremlagt lægeerklæringer fra læge SB dateret 9. oktober 2002 og 2. april 2003.

"Kronisk sygdom siden 1998, hvor patienten blev by-pass opereret. De psykiske ressourcer har lidt, hvorfor patienten arbejder på nedsat tid. Fungerer i øvrigt godt på sin arbejdsplads, men med offentlig transport vil transporttiden andrage 1½ time. Da patienten har behov for den afkortede arbejdstid, mhp. at opnå mere overskud i hverdagen, er hun afhængig af kørsel i egen bil."

"Fik i 1997 diagnosticeret forhøjet BT. I april 1998 blev patienten indlagt med bryst smerter, fik påvist svær 3-karssygdom ved hjertet og fik subakut foretaget by-pass operation. Udskrevet med fortsat BT-sænkende og lipidsænkende behandling.

Reagerede voldsom psykisk på operationerne og gik i en periode frem til sept. 1998 regelmæssigt til psykologsamtaler. Fortsat psykisk labil og i forbindelse med forældres sygdom blev psykologsamtalerne genoptaget.

Grundet depression har patienten siden jan. 1999 været i behandling med antidepressiv medicin.

Okt. 1999 måtte patienten gå ned på 25 timers arbejdsuge, og i april 2000 fik hun tilkendt § 28 ordning.

Patienten har igennem årene efter sin by-pass operation været psykisk let påvirkelig og har haft stort behov for ro i hverdagen.

Dødsfald i nær familie har i høj grad forstyrret den psykiske balance, specielt da patientens tvillingsøster døde uventet i sommeren 2001.

Trods egen sygdom og de traumatiske hændelser i familien har patienten haft glæde ved at fastholde tilknytningen til arbejdsmarked under lempede vilkår. Mærker dog i høj grad behov for at økonomisere med de psykiske kræfter. I den forbindelse oplever patienten gevinst ved kørslen i egen bil frem for brug af offentlig transportmiddel. Daglig giver det hende ca. 1½ times øget tid derhjemme, hvilket betyder at hun får mere overskud i hverdagen."

Skatteankenævnets afgørelse

Der er ikke tilstrækkelig grundlag for at godkende fradrag efter ligningslovens § 9 D. Det er ikke godtgjort, at det er som en direkte følge af sygdom, at der er afholdt særlige udgifter til befording.

Efter de foreliggende oplysninger kan det ikke afgøres, om klagerens sygdom er af en sådan varighed, at den opfylder betingelsen i ligningslovens § 9 D.

Derimod findes det ikke godtgjort, at der som en direkte følge af sygdommen er et særligt behov for transport i egen bil.

Et behov for nedsat arbejdstid/mere fritid berettiger ikke i sig selv til fradrag efter § 9 D. Denne særlige regel er derimod rettet mod personer, for hvem selve transporten udgør et problem. Typisk vil det forholde sig sådan, at den pågældende på grund af en fysisk, eller for så vidt også psykisk lidelse, ikke er i stand til at anvende offentlige transportmidler.

Klagerens påstand og argumenter

Repræsentanten har fremsat påstand om, at klageren er berettiget til at få fradrag for særlige udgifter til befording mellem hjem og arbejdsplads jf. ligningslovens § 9 D, da klageren lider af en kronisk sygdom omfattet af bestemmelsen. For indkomstårene 2000 og 2001 med henholdsvis 10.230 kr. og 13.893 kr.

Klageren har været kronisk syg med såvel psykiske som fysiske lidelser siden 1998. De fysiske lidelser består i, at klagerens ressourcer generelt er nedsat i forhold til tiden forud for operationen.

De psykiske lidelser er dels en følge af klagerens egen sygdom dels af traumatiske hændelser i den nærmeste familie.

Klagerens lidelser er om ikke uhelbredelige, så i hvert fald af en sådan varig karakter, at disse må sidestilles med en kronisk sygdom. Det er lægeligt dokumenteret, og der findes ikke oplysninger, der indikerer, at klagerens tilstand har udsigt til at forbedres væsentligt.

Skattemyndighederne er forpligtet til at lægge de lægelige erklæringer til grund.

Kommunen har godkendt en mellem klageren og dennes arbejdsgiver indgået aftale i henhold til dagpengelovens § 28. Kommunen har ved godkendelsen vurderet klagerens tilstand efter tilsvarende kriterier, som gælder efter ligningslovens § 9 D.

Klageren afholder særlige udgifter til transport mellem hjem og arbejdsplads, idet klageren faktisk anvender ægtefællens bil til transporten. Klageren har en tidsmæssig besparelse på ca. 1½ time.

Offentlig transportmiddel (bus) udgør et problem for klageren, idet klageren i udpræget grad har behov for ro omkring sig.

Yderligere indebærer de med bustransport og busskifte forbundne gå afstande en belastning for klagerens fysik.

Klageren har kun mulighed for at bevare sin tilknytning til arbejdsmarkedet, hvis hun kører i egen bil.

Landsskatterettens bemærkninger og begrundelse

Bestemmelsen i ligningslovens § 9 D har følgende ordlyd:

"Godtgør den skattepligtige, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befording mellem hjem og arbejdsplads, finder reglerne i ligningslovens § 9 C ikke anvendelse. Den skattepligtige kan i stedet fradrage normal befodringsudgift i det omfang, den overstiger 2.000,00 kr., samt den del af den faktiske befodringsudgift, der overstiger normal befodringsudgift i det pågældende tilfælde. Normal befodringsudgift opgøres, hvor offentlig befording kan anvendes, som udgiften til det billigste offentlige befodringsmiddel og ellers som udgiften ved brug af eget befodringsmiddel efter kilometertakster, der fastsættes af ligningsrådet."

Efter praksis er det i sygdomstilfælde en betingelse, at tilfældet er kronisk, hvorved forstås, at der skal være tale om en uhelbredelig eller i det mindste en langvarig sygdom, der nødvendiggør en dyrere transportform.

Det er uden betydning for fradrag efter bestemmelsen, at skatteyderen ikke har haft merudgifter i forhold til den øvrige del af befolkningen, jfr. Landsskatterettens kendelse af 5. februar 1992, gengivet i TFS 1992.142.

Klageren har ikke godtgjort sammenhæng mellem sygdommen og et behov for særlige udgifter til befordring jf. ordlyden af ovennævnte bestemmelse. Den påklagede ansættelse stadfæstes derfor.

..."

Under denne sag, der er anlagt den 5. februar 2004, har sagsøgeren, A, nedlagt påstand om, at sagsøgte, Skatteministeriet, tilpligtes at anerkende, at sagsøgeren er berettiget til fradrag i medfør af ligningslovens §9 D for særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads som følge af kronisk sygdom for indkomståret 2000 på 10.230 kr. og for indkomståret 2001 på 13.893 kr.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Sagens nærmere omstændigheder i øvrigt

Det fremgår af en journaludskrift vedrørende en undersøgelse den 26. marts 2003 på Cardiologisk Ambulatorium, blandet andet at A lider af hjertekramper og typisk har behov for nitroglycerin 2-3 gange ugentligt.

Af en ressourceprofil af 21. oktober 2003 udarbejdet af socialforvaltningen i Kommunen fremgår bl.a. følgende:

"...

Samlet ressourceprofil

Arbejdsevnevurdering

A har siden den 28.07.2003 efter at have været sygemeldt fra den 02.01.2003 forsøgt at vende tilbage til sit arbejde som pædagog ved et aktivitetscenter efter en fastlagt plan for en gradvis optrapning af timetallet. Sideløbende hermed har man fra arbejdsstedets side søgt at tilrettelægge As arbejde på en sådan måde, at hun bliver fritaget for tunge løft samt er ansvarlig for aktiviteter i forhold til 2 af de roligste af stedets brugere. Forløbet har vist, at A til trods for disse skånehensyn kun er i stand til at arbejde 20 timer pr. uge, idet hun specielt på grund af følgerne af en by-pass operation i 1998 og en aktuel forkalkning af vene bag hjertet oplever en akut stor træthed, som er uafhængig af, om hun er på arbejde eller ej. Hertil kommer, at A har forhøjet blodtryk, som stiger yderligere i forbindelse med pres og stress. Udtalelser fra egen læge understøtter disse iagttagelser, idet hun vurderer, at en ugentlig arbejdstid på 20 timer er et realistisk niveau i forhold til As helbredstilstand. Forløbet siden den 28.07.2003 dokumenterer da også, at A ikke kan holde til at arbejde flere timer, da der ellers vil forekomme mange fraværsdage.

A oplever desuden, at hendes indlæringsevne er væsentligt nedsat i forhold til før by-pass operationen samt, at hun har problemer med at overskue og sætte sig ind i nye problemstillinger. A har således behov for en høj grad af struktur og forudsigelighed både i forhold til sit privatliv, hvor hun må prioritere de daglige opgaver, og i forhold til sit arbejdsliv. As nuværende arbejde tilgodeser i høj grad dette krav, da det af hensyn til stedets brugere er nødvendigt med en fast struktureret dagligdag.

As arbejdsgiver giver udtryk for en stor interesse i at fastholde A og har været meget aktive i forhold til at skabe optimale arbejdsbetingelser for A. Arbejdsgiver fortæller ligeledes, at med den afprøvede arbejdstid på 20 timer pr. uge med en ugentlig fridag, har A igen vist sig at være en aktiv ressource i forhold til stedets brugere, idet arbejdsgiver har en oplevelse af, at A er tilstede såvel fysisk som psykisk i den aftalte arbejdstid. Arbejdsgiver tilbyder derfor at etablere fleksjob med de allerede indførte funktionsmæssige skånehensyn samt yderligere hensyn i form af nedsat tid.

Ut. vurderer, at der er tale om en reel nedsættelse af arbejdsevnen og, at der er tale om en varig begrænsning i arbejdsevnen af helbredsmæssige årsager. Begrænsningen i arbejdsevnen, som viser sig i form af en meget stor træthed, nedsat indlæringsevne samt behov for struktur i dagligdagen, vurderer jeg vil gøre sig gældende indenfor alle erhverv. Med de nuværende arbejdsopgaver og en ugentlig arbejdstid på 20 timer vurderer jeg, at A er optimalt placeret på arbejdsmarkedet under hensyntagen til hendes helbredsmæssige forhold og jeg kan derfor ikke pege på konkrete jobfunktioner på det ordinære arbejdsmarked, som i højere

grad tilgodeser skånehensynene og, og som A kan varetage på fuld tid. Jeg vurderer således heller ikke, at det er relevant med yderligere revalideringstiltag. Jeg vurderer på baggrund af det foreliggende, at A ligger indenfor målgruppen til fleksjob."

Det fremgår af en helbredsattest udfærdiget af praktiserende læge SB til brug for kommunens afgørelse af sagen om As berettigelse til et fleksjob, at det er vigtigt, at A skånes for stress, der er blodtryksbelastende og dermed fremmede for anginøst tilfælde.

Den 5. marts 2004 fandt Kommunen A berettiget til et fleksjob. I begrundelsen for afgørelsen har kommunen bl.a. anført, at As arbejdsevne er vurderet nedsat med omkring halvdelen. Det er endvidere anført, at der ved vurderingen er lagt vægt, at As arbejdsevne ikke kan bedres eller udvikles gennem revalidering eller behandling, at hendes arbejdsopgaver er blevet tilrettelagt, således at hendes skånehensyn kan tilgodeses, og at andre arbejdsområder ikke i højere grad vil kunne tilgodeses hendes skånehensyn, idet hendes helbredsmæssige forhold er stationære. Endelig henviser kommunen til den ovenfor omtalte ressourceprofil.

SB har i en erklæring af 17. august 2004 svaret på to spørgsmål, som Skatteministeriet har stillet på begge parter vegne i et brev af 10. juni 2004. Spørgsmålene og svarene lyder således:

"...

1. Var det efter Deres opfattelse nødvendigt for A at køre i egen bil mellem bopælen ... og arbejdsstedet beliggende ... frem for at benytte offentlige transportmidler for at bestride sit arbejde i 2000 og 2001."

"...

Jeg har skønnet, at det var hensigtsmæssigt for A, at benytte transport i egen bil mellem bolig og arbejdsplads."

"...

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende bedes De nærmere redegøre for Deres opfattelse herfor."

"...

I årene jeg har kendt patienten, har hun flere gange vist tegn på psykisk sårbarhed.

1996 for første gang herfra henvist til psykologhjælp på grund af belastning ved forældres sygdom.

I forbindelse med egen hjertesygdom og by-pass operation i 1998 reagerede patienten psykisk og måtte søge psykologhjælp.

Genoptog kontakten til psykolog i 1998 i forbindelse med fars kritiske sygdom.

Udviklede i forløbet tegn på depression og har stort set siden januar 1999 været i antidepressiv behandling.

I september 2000 døde patientens far af blodprop, ikke helt ventet.

I juli 2001 døde patientens tvillingsøster ganske uventet af blodprop. Dette var en voldsom psykisk belastning for patienten - ikke mindst set i lyset af hendes egen kendte hjerte-karsygdom - og hun modtog akut psykologisk krisehjælp.

Trods relevant psykologisk hjælp i krisesituationerne har disse forskellige belastninger samlet bevirket, at patienten fortsat dårligt tåler stressbelastning.

Selv har hun haft en meget fin fornemmelse af sit stressniveau og det har flere gange ved konsultationer her vist sig, at hun i stressede perioder har reageret med forhøjelse af blodtrykket trods medicinsk 4-stofs beh. Med hendes kendte hjerte-karsygdom er det selvfølgelig vigtigt at blodtrykket holdes normalt.

Patienten har haft behov for ro i hverdagen. Arbejdsomt har hun haft stor glæde af kontakten til sin arbejdsplads, men der har været behov for lempede vilkår i form af reduceret arbejdstid og § 28 ordning.

Patienten har oplevet transporten til og fra hjemmet som en del af arbejdsdagen og dermed mærket et stress ved brug af offentlige transportmidler, fordi det har givet en væsentlig længere transporttid end ved kørsel i egen bil.

Jvf ovenstående har jeg fundet det gunstigt, at reducere patientens samlede stressbelastning og følgelig i den forbindelse skønnet det hensigtsmæssigt for hende at benytte egen bil til transport til og fra arbejdspladsen."

Det fremgår af R-75 udskrifter, at A ikke har selvangivet befordringsfradrag i henhold til ligningslovens 9 D for indkomstårene 2002 og 2003.

A har opgjort den faktisk sparede transporttid ved benyttelse af egen bil i stedet for offentligt transportmiddel til 1 time og 36 minutter inklusive ca. 10 minutters gang i forlængelse af buskørslen ved bopælen og ca. 5 minutter ved arbejdspladsen.

Forklaringer

A har forklaret, at hun er gift og har to børn på henholdsvis 17 og 20 år, som begge lige er flyttet hjemmefra. Børnene var hjemmeboende i 2000 og 2001, som sagen drejer sig om.

Hun har videre forklaret, at hun siden august 1989 har været ansat som en ud af 12 pædagoger i aktivitetshuset. Hendes opgaver består navnlig i at aktivere brugere, og hun har ansvaret for to brugere. De tager f.eks. på ture til skoven og stranden eller i svømmehallen, laver kreative ting såsom håndarbejde og laver mad. Opgaverne har ændret sig lidt gennem årene.

I august 1998, da hun var 41 år, blev hun akut opereret, idet hun gennemgik en by pass-operation. Det viste sig, at hun havde været fejldiagnosticeret, som astmatiker og uden at vide det havde haft hjerteproblemer i flere år. Efter operationen var alt turbulent, og hun havde ingen kræfter og var meget bange. Hun var ikke sengeliggende, men orkede kun at gå 10 skridt ad gangen. Efter operationen var hun hjemmegående i ca. 3 måneder, hvorefter hun begyndte at arbejde i samme omfang som før. Hun måtte dog melde sig syg efter kort tid, ca. 3-4 måneder, fordi hun slet ikke magtede arbejdet. Hun var herefter sygemeldt i måske 2 måneder og begyndte så på halv tid. Hun havde imidlertid intet overskud, havde det psykisk meget dårligt og begyndte at få antidepressiv medicin.

Operationen viste sig indirekte at medføre, at hun ikke længere kunne magte sit job. Det gjaldt især for så vidt angår de aggressive/udadvendte brugere, som hun altid havde haft svært ved at håndtere. Aftalerne i henhold til dagpengelovens § 28 betød alene, at arbejdsgiveren kunne få refunderet dagpenge, og havde således ingen indflydelse på jobbet indhold. I 2000 og 2001 arbejdede hun 32 timer pr. uge.

Derhjemme kunne hun ikke magte at gøre rent, lave mad, vaske tøj eller tage til familiesammenkomster, idet hun udelukkende kunne overkomme sit arbejde. Hun kunne heller ikke eksempelvis læse en bog eller følge med i en film, men lå blot på sofaen.

I dag har hun det godt med sit fleksjob, fordi hun kan regne med, at hun ikke skal arbejde mere end 20 timer, ligesom hun kan holde en fridag med god samvittighed, hvis hun har brug for det. Desuden er hun fritaget for tunge løft og de aggressive/udadvendte brugere. Hun kan hver dag sige fra over for de opgaver, hun ikke kan klare. Hun ville ikke kunne have arbejdet i dag, hvis hun ikke havde et fleksjob.

Når hun kommer hjem, må hun stadig hvile sig en time, men hun har så til gengæld mere overskud og kan nu gå på aftenskole. Hendes energi er dog stadig sparsom, og hun skal disponere den. Hun kan f.eks. ikke overkomme to familiesammenkomster i samme weekend.

Hun har en tilstoppet vene, hvilket blev konstateret for måske 1½ år siden. Den ville man ikke gøre noget ved. Der er ikke udsigt til bedring af hendes tilstand.

Angående transporten til og fra arbejde har hun forklaret, at hun før operationen tog bussen. Efter operationen måtte hun tage sin mands bil for at overhovedet at have overskud til at komme på arbejde. Hun prøvede ganske vist at tage bussen, men det var ikke rart. Hun ville normalt skulle stå op hele vejen, da der er mange mennesker med bussen, og der er megen masen og skubben. Hun er ikke god til mange mennesker i små rum. Det stresser hende, og det tapper hendes energi. Det gjorde det ikke tidligere.

Det tager endvidere lang tid at tage med bussen. Hun skal i så fald først gå i nogle minutter, så køre i ca. 10 minutter, hvorpå hun skal vente på en ny bus og så køre igen, for så endelig igen at gå i nogle minutter. Ved at tage bilen kan hun spare mere end en times transporttid og derved spare nogle kræfter. Hun ville ikke i 2000 og 2001 have kunnet overskue at tage bussen.

Hun kører i dag stadig i bil, hvilket ikke stresser hende. Når hun ikke har foretaget fradrag i 2002 og 2003 efter ligningslovens § 9 D, skyldes det, at skattemyndighederne underkendte fradraget for 2000 og 2001.

SB har forklaret, at hun har været As læge siden november 1997, og efter egen opfattelse kender hun A ganske godt.

Hun har videre forklaret, at A i 1998 fik konstateret forhøjet blodtryk og forkalkning på kranspulsåren og derfor blev by pass-opereret.

Aktuelt lider A af periodevise hjertekramper og tager 4 præparater for forhøjet blodtryk og for at styrke hjertet med henblik på at forebygge de nævnte hjertekramper. Hun må betegnes som kronisk hjertesyg.

Det væsentligste for vurderingen af As behov for at benytte egen bil er dog efter hendes opfattelse, at A har fået et psykisk knæk ikke blot på grund af egen hjertesygdom i en relativt ung alder, men tillige på grund af nære slægtninges dødsfald som følge af hjertesygdomme. A har gået til psykolog i perioden juni 1998 til september 1998 og igen fra oktober 1998 til september 1999 og er fortsat psykisk sårbar.

Angående spørgsmålet om transport til og fra arbejde, har hun støttet As beslutning om at køre i egen bil, men hun har ikke decideret anbefalet det. Hendes erklæringer i sagen om As behov for at køre i egen bil beror på en samlet vurdering. Det ville i sig selv være mere stressende for A at tage med bus, men det var især tidsfaktoren, som hun tillagde betydning ved afgivelsen af erklæringerne, fordi A ved at tage bilen fik overskud til at "være noget" i hjemmet. Hun ved ikke, om A ville have kunnet gennemføre at arbejde, hvis hun skulle have taget bussen. Hun vil således ikke udelukke, at A kunne have taget bussen, men det ville have haft omkostninger for hendes privatliv.

Procedure

A har til støtte for sin påstand gjort gældende, at hun er berettiget til fradrag efter ligningslovens § 9 D i de omhandlede år, idet hun var kronisk syg, hun afholdt særlige udgifter til transport, og udgifterne blev afholdt som følge af sygdommen. Da det er ubestridt, at hun opfylder betingelsen om at have afholdt særlige udgifter, har hun derfor koncentreret sin procedure om de øvrige betingelser.

For så vidt angår kravet om, at der skal være tale om kronisk sygdom, har hun anført, at det er tilstrækkeligt, at der er tale om en langvarig lidelse. Lidelsens art er derimod uden betydning. Det beror på et lægeligt skøn, om betingelsen er opfyldt, og det må på baggrund af læge SBs erklæringer og forklaring lægges til grund, at hun har lidt af en kronisk hjertesygdom siden 1998, og at hun derudover har haft psykiske lidelser, der fortsat er til stede. Lægens konklusion understøttes også af hendes egen forklaring, af den omstændighed, at Kommunen har godkendt § 28 aftalerne, samt af at kommunen efterfølgende har truffet afgørelse om, at hun er berettiget til et fleksjob som følge af varig nedsættelse af erhvervsevnen.

A har angående betingelsen om, at de særlige udgifter til transport skal være en følge af sygdommen, anført, at det ikke er et krav, at den særlige transport har været nødvendig, men at det er tilstrækkeligt, at udgiften er en følge af sygdommen. Endvidere må der ved vurderingen lægges vægt på den faktiske arbejdstid, hun havde i den pågældende periode, idet det ikke kan kræves, at den skattepligtige går ned i tid. Det er endvidere uden betydning for vurderingen af, om det i 2000 og 2001 var nødvendigt for hende at køre i egen bil, at hun efterfølgende er gået ned i tid.

Det er efter bevisførelsen godtgjort, at udgiften har været en følge af sygdommen. A har til støtte herfor henvist bl.a. til, at læge SB har erklæret, at A er "afhængig af kørsel i egen bil" og til, at SB efter en samlet vurdering har fundet, at det var hensigtsmæssigt for hende at køre i egen bil, hvilket støttes af hendes egen forklaring.

Skatteministeriet har ikke under proceduren villet bestride, at A er kronisk syg. Skatteministeriet har heller ikke bestridt, at lovens betingelser om afholdelse af særlige udgifter er opfyldt, om end Skatteministeriet ikke er helt enig i As opgørelse af befordringstiden ved transport med bus.

Derimod er betingelsen om, at udgiften skal have været en nødvendig følge af sygdommen efter Skatteministeriets opfattelse ikke opfyldt. Skatteministeriet er enig med A i, at der må lægges vægt på en lægelig vurdering. Skatteministeriet har i den forbindelse henvist til, at læge SB ikke på noget tidspunkt har erklæret eller udtalt, at det var nødvendigt for A at benytte egen bil, idet lægen har begrænset sig til at give udtryk for, at dette har været "hensigtsmæssigt" og "gunstigt" for, at A kunne have overskud til at foretage sig noget, når hun kom fra arbejde, ligesom A ifølge SB har oplevet "en gevinst ved kørslen i egen bil". Dette er ikke tilstrækkeligt til at opfylde betingelsen om, at afholdelsen af særlige udgifter skal være nødvendig. Ministeriet har endvidere henvist til, at SB har forklaret, at det ikke var udelukket, at A kunne have taget bussen, om end hun ville have været mere træt som følge af den længere transporttid.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter ligningslovens § 9 D, stk. 1, 1. pkt., er det en betingelse for fradrag efter denne bestemmelse, at den skattepligtige godtgør, at vedkommende som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har haft særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads.

Det er ubestridt, at A lider af en kronisk sygdom, og det er herefter afgørende, om de særlige udgifter til transport, som hun har afholdt, kan anses for at være afholdt som følge af sygdommen.

Bestemmelsen i ligningslovens § 9 D må efter forarbejderne forstås således, at afholdelse af udgifterne skal have været nødvendig for at sikre indkomsterhvervelsen, jf. udtrykkeligt den tidligere formulering af bestemmelsen, oprindeligt i § 7 i lov nr. 486 af 19. december 1951. Der er ikke grundlag for at antage, at der var tilsigtet nogen ændring af reglens anvendelsesområde ved den ændring af reglen, som skete ved lov nr. 274 af 6. juni 1984.

Hvorvidt det har været nødvendigt for A at afholde særlige udgifter som følge af sin sygdom, beror på en retlig vurdering, der må foretages på grundlag af samtlige sagens oplysninger, hvor dog en lægefaglig vurdering må tillægges særlig betydning.

Retten finder det ikke efter bevisførelsen godtgjort, at det har været nødvendigt for A at køre i egen bil for at bevare sit job i årene 2000 og 2001. Retten har herved navnlig lagt vægt på læge SBs forklaring og de erklæringer, som hun har afgivet i forbindelse med skattesagen, hvorefter det ikke efter en lægelig vurdering var nødvendigt, at A kørte i egen bil, men alene en hensigtsmæssig disposition af hensyn til As privatliv.

Landsretten tager derfor Skatteministeriets frifindelsespåstand til følge.

Thi kendes for ret

Sagsøgte, Skatteministeriet, frifindes.

Sagsøgeren, A, skal betale sagens omkostninger til sagsøgte med 8.000 kr.

Det idømte skal betales inden 14 dage.